

unesenivangole.socializmus.sk

Mezitím sem do sedmi hodin stačil odněkud dojít jeden voják. Označený byl již na dálku dobře viditelným bílým opaskem. To je nejspíše označení lovců UNITA, aby ho tady snad někdo náhodou nezastřelil, když se plíží bušem s nabitou zbraní za divokou zvěří. Navíc brzy přijíždí ještě druhý nákladník, a tak je naše situace zachráněna. V podstatě ihned po jídle nastupujeme na snad už poslední část naší dlouhé cesty. V sedm čtyřicet vyrazíme dál a již v devět padesát, po nějakých padesáti kilometrech kodrcání přijíždíme na tu jejich slavnou Jambu, tedy na jejich hlavní a největší základnu.

Je to skutečně největší základna UNITA, kterou jsme mohli zatím poznat. Je ohromná a nesmírně rozlehlá do všech stran. Mezi jejími jednotlivými částmi jsou opravdu značné vzdálenosti. My Čechoslováci, jsme byli s naším malým doprovodem umístěni jednom z těch odlehlejších cípů, daleko stranou od samého centra základny.

Je to výhoda jistě oboustranná a my si snad ten klid už konečně zasloužíme. Tady je již od včerejší noci ta první, šťastnější polovina z našich. Ubytovaná je v několika nezvykle velkých cubatas, vybavených uvnitř dokola pěti až osmi dřevěnými lůžky se slaměnou vystýlkou. Některé z nich mají dva boxy po čtyřech až pěti lůžkách.

Nastala tu pro mě jedna velmi zvláštní situace. Kapitán Leandro si ke mně přisedl u stěny naší chýše a docela přátelsky si se mnou ještě chvíli povídá. Něco o sobě, také o Angole, ale třeba také i o UNITA, kolik let už nosí její uniformu a zbraň. Vyptává se na některé věci ze života u nás doma i z mého osobního. Z pohledu nezávislého pozorovatele by to mohlo vypadat docela lidsky. Jakoby se jednalo o dva kamarády, kteří se poznali při náhodné akci a nyní se spolu navždy loučí. Ještě mezi námi dojde k více, na první pohled nepochopitelným situacím.